

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2022 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Anna Kulczewska-Garcia

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2022 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku R. K.

przy udziale Skarbu Państwa – Państwowego Gospodarstwa (...) z siedzibą w W.

o zasiedzenie

na skutek apelacji uczestnika

od postanowienia Sądu Rejonowego w Gnieźnie

z dnia 19 kwietnia 2021 r.

sygn. akt I Ns 105/18

postanawia :

1. oddalić apelację;
2. zasądzić od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Anna Kulczewska-Garcia

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 2 stycznia 2017 r. (data stempla pocztowego), wnioskodawca R. K., reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, wniósł o stwierdzenie, że nabył w dniu 14 marca 2010 r. na własność przez zasiedzenie do majątku odrębnego z nieruchomości położonej w miejscowości J., obręb J., gmina P., województwo (...), obejmującą działkę nr (...) o pow. 0,8400 ha, nie posiadającej urzędzonej księgi wieczystej, część o powierzchni 0,15 ha, która zostanie wydzielona przez biegłego z zakresu geodezji. Wnioskodawca wniósł o zasądzenie od uczestnika kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

Zarządzeniem z dnia 6 lipca 2018 r. Sąd Rejonowy w Gnieźnie oznaczył uczestnika jako Państwowe Gospodarstwo (...) – (...)w P..

Na rozprawie w dniu 27 sierpnia 2018 r. uczestnik wniósł o oddalenie wniosku.

Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2021 r., sygn. akt I Ns 105/18 Sąd Rejonowy w Gnieźnie w pkt. 1 stwierdził, że R. K. nabył przez zasiedzenie z dniem 14 marca 2010 r. własność nieruchomości położonej w obrębie ewidencyjnym J., jednostka ewidencyjna (...) P., powiat (...), oznaczonej jako działka gruntu u numerze geodezyjnym (...) o powierzchni 0,0879 ha, zgodnie z projektem podziału nieruchomości sporządzonym przez biegłego sądowego z zakresu geodezji

B. S. (k. 161), stanowiącym integralną część niniejszego postanowienia, przy czym działka ta została wydzielona z dotychczasowej działki (...), która zgodnie z danymi wynikającymi z ewidencji gruntów i budynków wchodzi w skład obszaru nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w G. prowadzi księgę wieczystą nr (...), ale nie została ujawniona w treści księgi wieczystej, w pkt. 2 zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kwotę 4.817 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w pkt. 3 nakazał ściągnąć od uczestnika Skarbu Państwa – Państwowego Gospodarstwa (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gnieźnie kwotę 10.691,65 zł tytułem nieuiszczonych wydatków, a w pkt. 4 stwierdził, że wnioskodawca i uczestnik ponoszą we własnym zakresie pozostałe koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.

Podstawą orzeczenia Sądu Rejonowego były następujące ustalenia faktyczne i wywód prawny :

W dniu 15 października 1980 r. małżonkowie J. i J. K. rodzice wnioskodawcy R. K. przekazali mu własność gospodarstwa rolnego obejmującego nieruchomość rolną położoną w J., gmina P., składającą się z działek (...), dla której Sąd Rejonowy w G. prowadzi księgę wieczystą nr (...). Jedną z działek będącą własnością wnioskodawcy, tj. działka o nr (...) oznaczona w ewidencji gruntów jako pastwisko, sąsiaduje z działką nr (...) o pow. 0,8400 ha, na której w części znajduje się Zbiornik Wodny Jezioro K.. Właścicielem przedmiotowej nieruchomości był niegdyś Skarb Państwa – W. w P., zaś obecnie po zmianie ustawy Prawo Wodne jest nim Skarb Państwa – Państwowe Gospodarstwo (...) – (...) w P.. Powyższa działka została nabyta przez ww. zarząd od rodziców wnioskodawcy na mocy umowy sprzedaży zawartej w dniu 14 marca 1980 r. w drodze aktu notarialnego nr A I (...).

Działka nr (...) pierwotnie znajdowała się w księdze wieczystej nr (...) (obecnie (...)) i została przeniesiona do księgi wieczystej nr (...) (obecnie (...)), jednak nie została ujawniona w wersji elektronicznej. W rejestrze gruntów jedynie część działki nr (...) została oznaczona symbolem „Wp” (wody płynące), zaś pozostała 0,2302 ha jako „PsVI”, czyli pastwiska VI klasy bonitacyjnej.

Działka nr (...) jedynie tylko w około $\frac{3}{4}$ części została zalana wodami Zbiornika wodnego Jezioro K.. W części obejmującej około 0,1 ha działka w żaden sposób nie podlegała ujemnemu oddziaływaniu wód zbiornika i w dalszym ciągu była użytkowana przez rodziców wnioskodawcy (od 14 marca 1980 r.), a następnie przez samego wnioskodawcę (od 15 października 1980 r.). Na przedmiotowej części działki wcześniej rodzice wnioskodawcy, a następnie wnioskodawca, po uporządkowaniu tego terenu po budowie zbiornika wodnego, prowadzili uprawy kukurydzy, ziemniaków i rzepaku. Część działki służyła również jako pastwisko. Około 2015 r. wnioskodawca przy okazji budowy przyłączy kanalizacyjnych w J. wyrównał użytkowany przez siebie teren obejmujący część działki nr (...). Wnioskodawca nie prowadził upraw na przedmiotowej działce na krótki okres przed jej wyrównaniem.

Jezioro K. jest urządzeniem wodnym – zbiornikiem o pojemności całkowitej 6,58 mln m³ i powierzchni zalewu 203 ha. Zbiornik ten został utworzony przez podpiętrzenie istniejącego jeziora o tej samej nazwie w dolinie rzeki Główna. Usytuowany jest na wodach płynących. Liniami ograniczającymi grunty pokryte wodami są granice zbiornika jako urządzenia wodnego. Wzdłuż skarpy powstałej na skutek zalania zbiornika pozostały części starego płotu. Na obszarze sięgającym do płotu nie ma żadnej infrastruktury melioracyjnej ani wodnej. Skarpa powstała na skutek zalania części terenu wodą. Poniżej skarpy znajduje się powierzchnia ok. 3-4 metrów, gdzie można chodzić na wodą (zbiornikiem). Obecnie wnioskodawca wyrównał teren na części zajmowanej działki (powyżej linii pozostałości płotu) poprzez nawiezienie ziemi.

Wysokość zbiornika za wszystkimi urządzeniami wynosi 87 metrów n.p.m. Maksymalny poziom piętrzenia wynosi 87,3 m n.p.m. Najniższy punkt zasiedzenia znajduje się ok. 0,7 m ponad maksymalny poziom piętrzenia.

Część działki objętej wnioskiem znajduje się poza granicą urządzenia wodnego i poza linią maksymalnego piętrzenia. Opisana część działki nie znajduje się na obszarze negatywnego oddziaływania zbiornika związanego z falowaniem i piętrzeniem. Potencjalnie możliwy do zaistnienia przepływ katastrofalny jest zabezpieczony przez istniejącą budowlę przelewowo-upustową wyposażoną w przelew powierzchniowy i dwa upusty denne, co pozwala na przyjęcie fali

powodziowej przy utrzymaniu maksymalnego poziomu piętrzenia. Grunt zajęty przez wnioskodawcę w całości znajduje się zatem poza obszarem zbiornika i powyżej niego.

Część przedmiotowej działki nigdy nie stanowiła faktycznego zaplecza technicznego jeziora. Na przedmiotowej części działki nie znajdują się żadne materiały eksploatacyjne, nigdy również nie prowadzono tam prac remontowych i utrzymaniowych. Znajduje się ona na końcu wąskiej zatoki, daleko od tamy, do której dostęp umożliwiony jest od strony drogi. Od lustra wody do granic terenu zajmowanego przez wnioskodawcę jest około 8 metrów wysokości.

Powierzchnia zasiedzenia obszaru nieruchomości położonej w miejscowości J. obręb J., gmina P., województwo (...) obejmującej działkę nr (...) wynosi 0,0879 ha a zasiadany grunt w całości znajduje się poza obszarem zbiornika, a więc nie jest gruntem pod wodami. Działka użytkowana przez wnioskodawcę oznaczona przez biegłego geodetę numerem (...) nie znajduje się w granicach urzędu wodnego Jezioro K..

Wnioskodawca R. K. nie zawierał nigdy z właścicielem przedmiotowej nieruchomości żadnych umów dzierżawy, najmu ani innych podobnych. Nie posiada również tytułu prawnego do korzystania z przedmiotowej części działki nr (...). Wnioskodawca nie był nigdy wzywany do wydania tej części działki, nie toczyło się również przeciwko niemu żadne postępowanie sądowe mające na celu powyższe.

Pismem z dnia 8 maja 2002 r. (...) Zarząd (...) w P. wskazał, że część działki nr (...) o obszarze 0,1500 ha może być zwrócona R. K. z uwagi na zbędność dla ww. jednostki.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy stwierdził w pierwszej kolejności, że prawidłowym oznaczeniem uczestnika jest Skarb Państwa – Państwowe Gospodarstwo (...).

Dalej Sąd zauważył, że część działki objęta wnioskiem o zasiedzenie, znajduje się poza linią maksymalnego piętrzenia wody, nawet w przypadku wystąpienia przepływu katastrofalnego, określonego w Instrukcji Gospodarowania Wodą, stanowiącej podstawę pozwolenia wodnoprawnego w przypadku omawianego zbiornika. Określona przez Sąd, a następnie wydzielona przez geodetę część działki o pow. 0,0879 ha nie znajduje się także w obszarze negatywnego oddziaływania zbiornika wodnego związanego z falowaniem i piętrzeniem.

Nadto część przedmiotowej działki nigdy nie stanowiła faktycznego zaplecza technicznego jeziora. Zgromadzone w toku postępowania dowody wykazały, że na przedmiotowej części działki nie znajdują się także żadne materiały eksploatacyjne, nigdy nie prowadzono tam również prac remontowych i utrzymaniowych.

Z uwagi na powyższe przedmiotowa nieruchomość nie korzysta z przewidzianego ustawą Prawo Wodne wyłączenia z obrotu cywilnoprawnego, może zatem podlegać zasiedzeniu.

Sąd Rejonowy uznał, iż wnioskodawca jest posiadaczem w złej wierze. Jest przy tym posiadaczem samoistnym, uprawiał bowiem na przedmiotowej nieruchomości ziemię, sadząc ziemniaki, czy siejąc rzepak i kukurydzę. Po 2010 r. wnioskodawca nawiązał także na tę część działki ziemię, tak aby podwyższyć grunt. Wnioskodawca podejmował w stosunku do nieruchomości działania o charakterze właścicielskim, w swoich działaniach nie był ograniczany przez inne osoby, nie był również wzywany do wydania tej części działki. Na tej podstawie Sąd Rejonowy uznał, iż do wymaganego okresu 30 lat samoistnego posiadania można zaliczyć cały okres posiadania nieruchomości przez wnioskodawcę od dnia 15 października 1980 r. do końca września 1990 r., a także okres posiadania jego rodziców od dnia 14 marca 1980 r. do 15 października 1980 r. W związku z tym Sąd Rejonowy uznał, iż R. K. nabył z dniem 14 marca 2010 r. przez zasiedzenie działkę nr (...), wydzieloną w toku postępowania przez biegłego geodetę z dotychczasowej działki nr (...).

Powyższe postanowienie zaskarżył w całości uczestnik zarzucając Sądowi Rejonowemu :

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 172 §1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię oraz zastosowanie i uznanie wnioskodawcy R. K. posiadaczem samoistnym części nieruchomości położonej w miejscowości J., obręb J., gmina P., województwo (...), obejmującej działkę nr (...) oznaczonej w zaskarżonym postanowieniu jako działka nr (...)

o pow. 0,0879 ha (zgodnie z projektem sporządzonym przez biegłego geodetę), stanowiącą przedmiot niniejszego postępowania,

2. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.

a) art. 233 §1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, przekraczające granice swobodnej oceny dowodów oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i :

- przyjęcie, iż część przedmiotowej działki nigdy nie stanowiła faktycznego zaplecza technicznego Jeziora K., w sytuacji gdy nieruchomości ta wykorzystywana była (m.in. w 1987 r.) do realizacji prac utrzymaniowych Jeziora K. polegających na usuwaniu wypływających wysp torfowych również na brzeg tej działki,

- wyprowadzenie z powyższej okoliczności wniosku, że w przyszłości potrzeba awaryjnego wykorzystania przedmiotowej nieruchomości nie wystąpi,

b) art. 327(1) §1 pkt. 1 k.p.c. przez pominięcie w uzasadnieniu postanowienia odniesienia się do wszystkich dowodów, wskazania, na których dowodach Sąd się oparł, wydając zaskarżone postanowienie i wskazania przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, a w szczególności wyjaśnień uczestnika postępowania składanych m. in. w czasie wizji nieruchomości (...), a dotyczących wykorzystywania tejże działki celem wykonywania prac utrzymaniowych Jeziora K. w drodze usuwania wypływających wysp torfowych również na brzeg tej działki.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie wniosku,
2. zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kosztów postępowania za I instancję według norm przepisanych,
3. zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawca wniósł o oddalenie apelacji jako niezasadnej oraz o zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania przed Sądem II instancji według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja jest bezzasadna.

Nie zachodzą zarzucane w apelacji naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny sprawy, nie dopuszczając się przekroczenia granic zasady swobodnej oceny dowodów, a ustalenia te Sąd Okręgowy podziela i uznaje za własne(art. 382 k.p.c.), w związku z czym nie zachodzi potrzeba ich powtarzania. Także wywód prawny, jakiego dokonał Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, zasługuje na aprobatę, tak jak ostateczne rozstrzygnięcie Sądu I instancji.

Jak już wskazano, nie doszło do obrazy art. 233 §1 k.p.c. Apelujący podaje, że część działki objętej wnioskiem o zasiedzenie była wykorzystywana do realizacji prac utrzymaniowych Jeziora K. – m.in. w 1987 r. – polegających na usuwaniu wypływających wysp torfowych również na brzeg działki. Zauważyć jednak należy, iż jest to twierdzenie nowe, które nie zostało podniesione na etapie postępowania przed Sądem I instancji. W protokole oględzin z dnia 11 kwietnia 2019 r. (k. 144-146), na który powołuje się uczestnik, brak jest jakiegokolwiek wzmianki na ten temat, zaś w piśmie procesowym pełnomocnika uczestnika z dnia 23 października 2018 r. wskazano (k. 99), że stosunkowo krótki okres eksploatacji zbiornika nie wymagał dotąd podejmowania czynności (wykonywanie remontów, napraw itp.), które wymagałyby wykorzystania przedmiotowego terenu [tj. działki objętej wnioskiem o zasiedzenie]. Nie ulega zatem wątpliwości, iż tego typu twierdzenie winno zostać podniesione na etapie postępowania przed Sądem I instancji. W świetle treści art. 381 k.p.c. tego rodzaju nowy fakt winien zostać pominięty. Zauważyć przy tym należy, że w braku podniesienia przedmiotowej okoliczności w toku postępowania przed Sądem Rejonowym, Sąd ten nie miał w ogóle

możliwości odniesienia się do tej kwestii, co czyni nieuzasadnionym zarzut naruszenia art. 327(1) §1 pkt. 1 k.p.c. Oczywiście jest, że Sąd nie może ustosunkowywać się do twierdzeń, które nie zostały sformułowane.

Nawet jednak uwzględniając podnoszoną przez uczestnika okoliczność w postaci konieczności usuwania wpływających wysp torfowych z brzegu zbiornika – choć nie została ona w żaden sposób wykazana, o czym jeszcze będzie mowa – to zauważyć należy, że odległość lustra wody od działki objętej wnioskiem o zasiedzenie wynosi ok. 8-10 metrów (por. wyjaśnienia biegłego geodety k. 185 oraz opinia biegłego hydrologa k. 216). Zaś do zbiornika zapewniony jest dojazd z drogi, gdyż działka objęta wnioskiem o zasiedzenie nie obejmuje całej powierzchni przylegającej do zbiornika (por. mapa biegłego geodety k. 161). W tej sytuacji uznać trzeba, iż jeśli nawet uczestnik będzie miał zamiar przeprowadzenia na zbiorniku prac utrzymaniowych, będzie dysponował bezpośrednim dostępem do niego, gdyż nadal od lustra wody do działki objętej wnioskiem istnieć będzie odległość pozwalająca na przeprowadzenie tego typu prac.

Wskazać przy tym należy na treść art. 233 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo Wodne (tj. z dnia 14 października 2021 r., Dz.U. z 2021 r. poz. 2233 ze zm.) zgodnie z którym Właściciel nieruchomości przyległej do publicznych śródlądowych wód powierzchniowych jest obowiązany umożliwić dostęp do wód na potrzeby wykonywania robót związanych z utrzymywaniem wód oraz dla ustawiania znaków żeglugowych lub hydrologiczno-meteorologicznych urządzeń pomiarowych. Właściciel nieruchomości przyległej do wód objętych powszechnym korzystaniem jest obowiązany zapewnić dostęp do wód w sposób umożliwiający to korzystanie. Części nieruchomości umożliwiające dostęp do wód wyznacza wójt, burmistrz lub prezydent miasta, w drodze decyzji. Właścicielowi nieruchomości, o którym mowa w ust. 1, przysługuje odszkodowanie odpowiednio od właściciela wód albo właściciela hydrologiczno-meteorologicznych urządzeń pomiarowych, a właścicielowi nieruchomości, o którym mowa w ust. 2 - z budżetu gminy, na warunkach określonych w art. 469. Przepis ten umożliwia zatem przeprowadzenie niezbędnych prac utrzymaniowych na zbiorniku Jezioro K. bez uciekania się do ograniczeń w zakresie obrotu nieruchomościami, poprzez uniemożliwienie ich zasiedzenia. Zauważyć bowiem należy, że obrotowi cywilnoprawnemu nie podlegają jedynie śródlądowe wody płynące oraz grunty pod tymi wodami (art. 211 ust. 4 i art. 216 ust. 2 ustawy Prawo Wodne), tymczasem teren objęty wnioskiem o zasiedzenie niewątpliwie do takich nie należy, gdyż znajduje się poza zbiornikiem Jezioro K..

Ponadto uczestnik w żaden sposób nie wykazał, aby działka objęta zasiedzeniem była niezbędna do prowadzenia jakichkolwiek prac związanych z utrzymaniem zbiornika w należytych stanie. Co więcej nie wykazał, aby w tym rejonie zbiornika jakiegokolwiek prace tego typu były w ogóle wykonywane, co zresztą sam przyznał w powołanym wyżej piśmie procesowym. Fakt ten potwierdzają zeznania świadków, z których wynika, że w tej części zbiornika nie ma żadnej infrastruktury wodnej i melioracyjnej, nie ma tam łódek ani żadnych innych urządzeń, nikt też nie wykonuje tam żadnych prac utrzymaniowych (zeznania świadka T. K. k. 67, zeznania świadka T. W. k. 68-69, zeznania świadka T. J. k. 70, zeznania świadka B. K. k. 131, wyjaśnienia wnioskodawcy k. 133). Podobny wniosek wynika z lektury opinii biegłego hydrologa (k. 216). Zbiornik zaś istnieje od roku 1976, kiedy to zostało wydane poprzednie pozwolenie wodnoprawne dotyczące m.in. wykonania obiektów i urządzeń hydrotechnicznych zbiornika retencyjnego (...) (por. uzasadnienie decyzji Marszałka Województwa (...) z dnia 13 stycznia 2014 r. k. 108). Wobec niewykonywania przez taki okres czasu żadnych prac w rejonie zbiornika graniczącego z działką objętą wnioskiem wątpliwe wydaje się twierdzenie uczestnika, aby działka objęta wnioskiem – oddalona od lustra wody o ok. 8-10 m – była niezbędna do prowadzenia na tym terenie prac związanych z utrzymaniem zbiornika w należytych stanie. Hipotetyczna zaś możliwość przeprowadzenia tego typu prac nie zmienia tej oceny, zwłaszcza jeśli weźmie się pod uwagę przytoczoną wyżej treść art. 233 ustawy Prawo Wodne. W tej sytuacji nie sposób podzielić zarzutu naruszenia art. 233 §1 k.p.c.

Nie doszło również do naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 172 §1 k.c. Uczestnik, kwestionując fakt posiadania samoistnego wykonywanego przez wnioskodawcę na działce objętej wnioskiem, powołuje się na pismo wnioskodawcy z dnia 13 marca 2002 r. skierowane do Starostwa Powiatowego w P. z zapytaniem o możliwość zwrotu przedmiotowej działki. Zwrócić jednak należy uwagę w tym kontekście na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1999 r., I CKN 430/98, Legalis nr 44458, w myśl którego Samoistny posiadacz rzeczy w złej wierze, który w czasie biegu zasiedzenia zwraca się do właściciela lub innej osoby, którą uważa za właściciela, z ofertą nabycia własności tej

rzeczy w drodze umowy, nie pozbawia swego posiadania przymiotów samoistności, chyba że z innych okoliczności wynika, iż rezygnuje z samodzielnego i niezależnego od woli innej osoby władania rzeczą. Podzielając to stanowisko Sądu Najwyższego zauważyć należy, że w realiach niniejszej sprawy zwrócenie się przez wnioskodawcę do Starostwa Powiatowego z P. z wnioskiem o zwrot działki objętej postępowaniem świadczy jedynie o złej wierze wnioskodawcy, nie zaś o niesamoistności posiadania. Inne okoliczności sprawy ustalone prawidłowo przez Sąd Rejonowy, jak choćby fakt prowadzenia upraw pól rolnych na przedmiotowej działce czy nawiezienia ziemi bez zwracania się o zgodę do kogokolwiek, przemawiają jednoznacznie za faktem, iż wnioskodawca jest posiadaczem samoistnym terenu objętego wnioskiem. Okoliczność ta została wykazana przez wnioskodawcę zeznaniami świadków. Zatem wniosek o zwrot przedmiotowej działki skierowany do Starostwa Powiatowego w P. przemawia jedynie za złą wiarą wnioskodawcy, której istnienie trafnie przyjął Sąd Rejonowy.

Wobec powyższego, skoro apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów, podlega ona oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c., o czym Sąd Okręgowy orzekł w pkt. 1 postanowienia.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w pkt. 2 postanowienia na podstawie art. 520 §3 k.p.c. uznając, iż interesy stron w niniejszym postępowaniu były sprzeczne. Na koszty wnioskodawcy poniesione w postępowaniu apelacyjnym składają się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł (§5 pkt. 1 w zw. z §2 pkt. 5 oraz §10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (tj. z dnia 3 stycznia 2018 r., Dz.U. z 2018 r. poz. 265)

sędzia Anna Kulczewska-Garcia